

VNEUS Pautola-Mol Niina(VNK),
Keskinen Satu(VNK)

04.05.2017

JULKINEN

Viite

Asia

Vaikuttaminen EU:n tulevaan monivuotiseen rahoituskehykseen 2021-**Kuvaus tähän**

Tässä E-kirjeessä käsitellään keskeisiä uuteen rahoituskehykseen liittyviä kysymyksiä, jotka vaikuttavat Suomen asemaan ja joihin Suomen tulee vaikuttaa mahdollisimman aikaisessa vaiheessa.

Aiemmin tehdyn päätöksen mukaisesti komission tulisi antaa vuoden 2017 loppuun mennessä ehdotus *uudeksi monivuotiseksi rahoituskehykseksi (2021–)*. Brexit – neuvotteluista johtuen on mahdollista, että ehdotus uudeksi rahoituskehykseksi annetaan vasta ensi vuoden puolella. Tulevat rahoituskehysneuvottelut tulevat olemaan poikkeukselliset. Rahoituskehyksessä tulee huomioida samanaikaisesti sekä ajankohtaisiin haasteisiin vastaaminen että Iso-Britannian ero unionista.

Mikäli tulevat rahoituskehysneuvottelut etenevät aiempien neuvottelujen aikataulussa, käydään neuvostossa rahoituskehysneuvotteluja Suomen EU-puheenjohtajuuskaudella syksyllä 2019. Eurooppa-neuvosto kokoontuu päättämään rahoituskehyksistä loppuvuodesta 2019 tai alkuvuodesta 2020.

Perinteisesti monivuotisen rahoituskehyn kestoksi on määritelty seitsemän vuotta. Uuden rahoituskehyn pituudesta ei toistaiseksi ole tehty päätöksiä.

Olennaisimmin Suomen nettomaksuasemaan vaikuttaa rahoituskehyn kokonaistaso. Tähän liittyy kysymys siitä, jätetäänkö Iso-Britannian erosta aiheutuva aukko EU-budjetissa täyttämättä, vai täytetäänkö se kokonaan tai osittain. Lisäksi omien varojen (EU:n tulot) järjestelmä ja erityisesti kysymys maksualennusten tulevaisuudesta vaikuttavat Suomen maksuihin EU-budjettiin. Mahdollinen rahoituskehyn kokonaistason aleneminen vaikuttaa myös unionin menojen kohdentamiseen ja sitä kautta Suomen saantoihin.

I Rahoituskehyn kokonaistaso

Rahoituskehyksellä ja EU:n budjetilla on suuri valtiontaloudellinen merkitys. Lukuun ottamatta EU-jäsenyyden alkuvuosia, Suomi on ollut nettomaksaja EU:n budjettiin.

Edellisissä rahoituskehysneuvotteluissa sovittiin ensimmäisen kerran edellistä kautta matalammasta kokonaistasosta. Nyt Iso-Britannian ero ja maksuosuuden poistuminen aiheuttavat merkittäviä alentamispaineita rahoituskehyn kokonaistasoon.

EU:n talousarvion pääperiaate on tulojen ja menojen tasapaino. Tulevan rahoituskehyn kannalta keskeisin kysymys on miten kohdellaan Iso-Britannian erosta aiheutuvaa vajetta. Nettomaksajamaat,

Suomi mukaan lukien, lähtevät siitä, ettei Britannian eron aiheuttamaa aukkoa unionin budjetissa täytetä.

Mikäli päädytään siihen, ettei vajetta täytetä, tulee pohdittavaksi laskentaperuste jolla alennettu kokonaistaso määritellään. Vaihtoehtoisia lähestymistapoja on useita. Lähtökohdaksi voidaan ottaa joko Iso-Britannian nettomaksu, Iso-Britannian bruttomaksu tai rahoituksen kokonaistason asettaminen tiettyyn prosenttiosuuteen jäsenmaiden yhteenlasketusta bruttokansantulosta (BKTL).

Kun tarkastellaan vuoden 2020 tasolla Iso-Britannian maksuja EU-budjettiin (20 mrd. euroa) sekä saantoa EU-budjetista (8 mrd. euroa) muodostuu nettovaikutus, jonka on arvioitu aiheuttavan noin 12 miljardin euron (7,6 %) vuotuisen vajeen EU-budjettiin. Mikäli huomioitaisiin vain Iso-Britannian EU-maksut (brutto), tarkoittaisi se noin 12–13 % eli noin 20 mrd. euron vuotuista vähennystä.

Nykyisen rahoituskehyskauden 2014–2020 sitoumusten taso on määritelty 1 % EU28:n yhteenlasketusta BKTL:stä¹. Nettomaksajien piirissä on keskusteltu mahdollisuudesta, että 1 %:n suhteellinen taso EU27:n yhteenlasketusta BKTL:stä asetettaisiin myös seuraavalle rahoituskehyskaudelle. Jos rahoituskehyksen kokonaistaso jatkossakin asetettaisiin 1 % jäsenmaiden yhteenlasketusta BKTL:stä, merkitsisi se noin 17 % eli noin 26 miljardin euron vuotuista vähennystä rahoituskehyksen kokonaistasoon.

Hallitusohjelman mukaisesti seuraavissa rahoituskehysneuvotteluissa on noudatettava tiukkaa budjettikuria ja huolehdittava, että Suomen nettomaksusuus on kohtuullinen ja oikeudenmukainen ja siinä huomioidaan Suomen taloustilanne.

Suomen lähtökohta on, että Britannian ero huomioidaan täysimääräisesti rahoituskehyksen kokonaistasossa.

II Rahoituksen kohdentaminen

Britannian EU-eron myötä on aikaisempaa tärkeämpää muodostaa selkeä kuva EU-varojen käytöstä. Uuden rahoituskehyksen valmistelutilanne on muuttunut myös muuttoliikkeen ja turvallisuustilanteen heikkenemisen myötä.

Käynnissä on lisäksi ollut keskustelu integraation painopisteistä, joihin olennaisena osana liittyy kysymys rahoituksesta toimeenpanon välineenä. Tässä yhteydessä esillä on ollut mm. ilmastokysymykset, talouspuolen integraation vahvistaminen, sisämarkkinoiden tiivistäminen, kauppapolitiikka, puolustus, sosiaalinen ulottuvuus sekä integraation syventäminen eriytyvän integraation kautta.

Talouden näkökulmasta keskeisin EU:n varojen käyttöön liittyvä kysymys on talouskasvun, eurooppalaiseen kilpailukyvyyn ja innovoinnin sekä työllisyyden edistäminen. EU-rahoituksen tavoitteena on tuottaa näiltä osin EU-tason lisäarvoa.

EU:n toimielinten hallintorakenteisiin liittyen on pyrkimyksenä ollut edelleen virtaviivaistaa ja keventää rakenteita, jotta saadaan kustannussäästöjä.

Rahoituksen kohdentamiseen liittyy keskeisesti kysymys EU-rahoituksen edellyttämästä kansallisen omarahoitusosuuden määrästä, millä on vaikutusta myös kansalliseen omistajuuteen.

¹ Maksujen osalta taso on määritelty 0,95 %:iin.

Alenevan kokonaistason tilanteessa menojen uudelleenkohdennukset voidaan toteuttaa eri tavoin, esimerkiksi kohdennetuin toimin yleisten juustohöyläleikkausten sijaan.

Monet maat pitävät lisäpanostuksia muuttoliikkeeseen ja turvallisuuteen perusteltuina. Näiden osuus EU:n budjetin rahoituksesta on tähän asti ollut suhteellisen vähäistä. Toisaalta näillä aloilla EU-tason toiminnasta on mahdollista saada merkittävää lisähyötyä kansalliseen toimintaan verrattuna.

Muuttoliikkeen, ja puolustusyhteistyön rahoituksen vahvistamisen sekä muiden mahdollisten uusien kohteiden osalta joudutaan arvioimaan ainakin mahdollisuuksia varojen siirtämiseksi nykyisistä otsakkeista, rahoituksen ehdollisuutta sekä jakokriteerejä.

Uutta rahoituskehystä valmisteltaessa on myös ratkaistava kysymys joustavuudesta. Käytännössä tämä merkitsee sitä, että otsakkeisiin (Otsakkeet 1a-5 on lueteltu Taulukossa 1) jätettäisiin riittävä liikkumavara, jolla turvataan budjetin kyky vastata ennakoimattomiin menoihin rahoituskehyksessä sovittujen kattojen puitteissa ja kasvattamatta budjetin kokoa.

Taulukko 1. Suomen vuosittaiset saannot EU-budjetista 2009–2015 (€ milj.)

Otsake tai ohjelma	Keskimääräinen saanto vuosina 2009-2015	% osuus Suomen kokonaissaannosta
1a. Kasvua ja työllisyyttä edistävä kilpailukyky	179,4	13,9
- Horisontti 2020 (T&K)	111,0	8,6
- Verkkojen Eurooppa (CEF)	15,7	1,2
1b. Taloudellinen, sosiaalinen ja alueellinen koheesio	232,1	18,0
2. Kestävä kasvu: luonnonvarat	831,1	64,5
- Maatalouden suorat tuet	543,6	42,2
- Maaseudun kehittäminen	270,6	21,0
3. Turvallisuus ja kansalaisuus	13,8	1,1
4. Globaali Eurooppa	0,0	0
5. Hallinto	25,2	2,0
Saanto yhteensä	1289,0	
Kansalliset maksut	1782,4	
Nettomaksuasema	-579,5	

Lähde: Euroopan komissio: EU budget 2015 Financial Report

Suomi pitää välttämättömänä parantaa ja tehostaa unionin varojen käyttöä sekä taloudenhoitoa. Varojen käytön jatkuva seuranta edistäisi unionin varojen tarkoituksenmukaista käyttöä.

Ennen seuraavaa rahoituskehysesitystä olisi tarpeen tehdä kokonaisvaltainen arvio unionin varojen käytöstä (spending review). Tätä varten komission tulisi toimittaa riittävästi tietoa jäsenmaiden kyvystä käyttää EU-varoja ja rahoitusinstrumenteissa olevista käyttämättömistä varoista.

Rahoituskehysten tulee jatkossakin tukea talouskasvua, työllisyyttä ja osaamista. Tämän vuoksi tutkimus- kehitys- ja innovaatorahoituksen tulee asettua nykyistä korkeammalle tasolle.

Rahoituksen tulee vastata paremmin ajankohtaisia tarpeita erityisesti muuttoliikettä, ja puolustusyhteistyötä.

Nykyisten ja uusien rahoitustarpeiden osalta joudutaan arvioimaan varojen uudelleen kohdentamista rahoituskehyksen kokonaistason laskiessa.

Suomi pitää tärkeänä, että uuden rahoituskehyksen sisälle varataan riittävästi joustovaraa käytettäväksi myöhemmin yhdessä sovittaviin ennakkoimattomiin menoihin. Näin vältetään rahoituskehyksen ulkopuolisten erityisrahastojen käyttöalan laajentaminen, koon kasvattaminen ja uusien perustaminen sekä uusien EU-budjetin erityisvälineiden luominen.

EU:n rahoitusta tulisi entistä vahvemmin ehdollistaa.

Koheesiopolitiikka

EU:n monivuotisessa rahoituskehyksessä enemmistö menoista on kohdentunut koheesioon sekä maatalouteen.

Verrattaessa EU-budjettiin maksamaamme laskennallista maksuosuutta (n.1,5–1,6 %) keskimääräiseen saantoomme eri otsakkeissa, Suomi on nykyisellä ohjelmakaudella koheesiorahoituksen (otsake 1b) suhteen merkittävä nettomaksaja, kun Suomen laskennallinen osuus koheesiopolitiikan kokonaisrahoituksesta on noin 0,4 %.

Suurin osa koheesiorahoituksesta on sellaista tukea josta Suomella ei ole nykyisin kriteerein mahdollista päästä osalliseksi. Suomen saanto-osuudet jakautuvat kokonaiskaudella seuraavasti: Kehittyneet alueet (Suomen osuus: €1 mrd.), alueellinen yhteistyö (Suomen osuus: €160 milj.), pohjoiset ja harvaanasutut alueet (Itä- ja Pohjois-Suomi: €300 milj.). Kokonaisuudessaan tällä rahoituskehyskaudella Suomen saanto koheesiorahoituksesta on ennakkoallokaation mukaan noin €1,5 mrd.

Uudella rahoituskehyskaudella on odotettavissa, että koheesiorahoituksen osuus laskee, kun alueellisen koheesion edetessä tarve yhteiselle rahoitukselle pienenee ja toisaalta rahoituskehysten kokonaistaso alenee UK:n EU-eron myötä. Samalla on odotettavissa, että EU-tasolla karsitaan sellaisia ohjelmia ja tukitoimia, jotka kuuluisivat selkeämmin kansallisesti toteutettaviksi, toissijaisuusperiaatteen mukaisesti.

Nettomaksajien keskuudessa on myös keskusteltu koheesiorahoituksen kriteerien uudistamisesta. Käytännössä se voisi merkitä sitä, että nykyisistä BKT-perusteisista kriteereistä (kehittyneet alueet, siirtymäalueet, vähiten kehittyneet alueet) luovuttaisiin ja muodostuisi yksi alue, johon sovellettaisiin ainakin osittain yhteisiä kriteerejä. Tämä voisi edesauttaa myös koheesiovarojen uudelleen suuntaamista ajankohtaisiin tarpeisiin, kuten muuttoliike.

Nykyisessä rahoituskehyspäätöksessä rahoituksen painopistettä siirrettiin Suomen tavoitteiden mukaisesti tukemaan enemmän talouskasvua ja työllisyyttä (Otsake 1a), jossa Suomi on merkittävä nettosaaja. Myös koheesiorahoituksella on kyetty edistämään kasvua, työllisyyttä ja innovatiivisuutta, mistä kehitystä olisi hyvä voimistaa tulevilla rahoituskaudella. Rakennemuutosten edistämiseksi on myös esitetty, että koheesiorahoitusta hyödynnettäisiin enemmän eurooppalaisen ohjausjakson puitteissa annettavien maakohtaisten suositusten toimeenpanossa.

Koheesiorahoituksen hallinnon osalta nettomaksajamaissa koheesiopolitiikan sääntely on osoittautunut liian raskaaksi suhteessa saatavan EU-rahoituksen määrään. Siksi on pidetty tarpeellisena etsiä keinoja hallinnollisen taakan keventämiseksi.

Hallituksen EU vaikuttamisstrategiassa 2017 todetaan, että EU:n koheesiopolitiikan uudistamiseen vaikutetaan vuosina 2017 - 2019 tavoitteena, että Itä- ja Pohjois-Suomen harvan asutuksen erityisasema ja muut Suomen erityispiirteet, kuten Itämeri, arktisuus ja Venäjän raja-alue huomioidaan uudistuksessa.

Alueellisen koheesion edetessä tarve EU:n yhteiselle koheesiorahoitukselle vähenee. Näin koheesiorahoituksen osuuden rahoituskehityksessä tulee alentua.

Suomen tavoitteena on, että koheesiorahoituksen jakosääntöjä ja ennakkoehdotuksia muutetaan tukemaan vahvemmin koheesiopolitiikan uudistamista sekä rahojen tarkoituksenmukaisen käytön ja kohdentamisen tehostamista.

Koheesiovarojen jakokriteereiden kehittämisessä tulisi välittyä, koko unionin tasolla, pyrkimys talouskasvun ja työllisyyden edistämiseen. Nykyisiä kriteerejä tulisi arvioida ennakkoluulottomasti. Rahoitusta tulisi ohjata ennakkoehdoin ja ehdollisuuden periaate huomioiden, koskien mm. maahanmuuttoa.

Koheesiomaiden perinteisten infrastruktuurihankkeiden sijaan tulee siirtyä kaikkia jäsenmaita hyödyttäviin yhteisiin alueellisiin kehityshankkeisiin.

Suomen syrjäinen ja pohjoinen sijainti, harva asutus sekä pitkät etäisyydet on otettava huomioon koheesiopolitiikassa. Tämä edellyttää pohjoisen harvan asutuksen tuen jatkamista, EU:n arktisen politiikan vahvistumisen huomioimista sekä ulko- ja sisärajayhteistyön vahvistamista.

Nettomaksajamaissa koheesiopolitiikan sääntely on muodostunut liian raskaaksi suhteessa saatavaan EU-rahoituksen määrään. Siksi hallinnollista taakkaa on kevennettävä.

Koheesiorahoituksessa tavoitteena tulee olla EU-rahoituksen osuuden vähentäminen ja kansallisen omarahoitusosuuden kasvattaminen. Koheesiorahoitukseen tulisi aina sisällyttää kansallinen omarahoitusosuus.

Maatalouspolitiikka (luonnonvarat)

Maatalouden (otsake 2) osuus EU:n monivuotisesta rahoituskehityksestä on ajan myötä vähentynyt.

Suomi on kuitenkin saanut EU-rahoitusta selvästi eniten juuri tästä otsakkeesta. Maaseudun kehittämisen rahoituksesta Suomen saanto-osuus on kuluvalle kaudella n. 2,4 %, eli merkittävästi Suomen n. 1,5 % maksuosuutta korkeampi. Myös suorien tukien osalta saanto on suhteellisen hyvä, 1,3 %.

EU:n yhteisen maatalouspolitiikan keskeisiä välineitä ovat viljelijöille maksettavat suorat tuet sekä kansallisesti osarahoitetut maaseudun kehittämiseen kohdistuvat tuet, jotka mahdollistavat EU-maiden oman ruoantuotannon ja maaseudun elinvoimaisena pysymisen myös epäsuotuisemmilla alueilla. Tukien merkitys työllisyydelle laajemminkin on merkittävä. Tuilla edistetään myös ympäristönsuojelua.

EU:ssa on korkeat standardit ruoan tuottamisessa (esim. ympäristövaatimukset ja eläinten kohtelu) ja luonnonolosuhteet ovat monin paikoin epäedulliset. Tuotantokustannukset ovat monia globaaleja kilpailijoita korkeammat.

Suomessa EU-tukien merkitys maatalouden tuloille ja kannattavuudelle on keskeinen. EU-tukien määrä ylittää jo selvästi maatalouden yrittäjätulon (korvaus yrittäjäperheen työlle ja yritykseen sijoitetulle omalle pääomalle), joka on alentunut koko 2000-luvun. Kansallisesti maksettavaa tukea säätelevät EU:n maatalouden valtiontukisäännöt ovat olleet hyvin tiukat, eikä ole varmaa, että alenevaa EU-rahoitusta pystyttäisiin korvaamaan kansallisella tuella.

Yhteistä maatalouspolitiikkaa uudistettaessa tulee huomioida uuteen rahoituskehykseen kohdistuvat paineet ja kokonaistason aleneminen UK:n EU-eron seurauksena.

Maaseudun kehittämisrahoituksella on suuri merkitys Suomen nettomaksuasemaan saantomme ylittäessä selvästi maksuosuutemme.

Maataloutta on voitava harjoittaa kannattavalla tavalla unionin kaikissa jäsenmaissa, ja hallitus kiinnittää erityistä huomiota suomalaisen ruuantuotannon tulevaisuuden turvaamiseen.

Suomi tavoittelee yhteisen maatalouspolitiikan kokonaisuuden osalta mahdollisimman korkeaa saantoa, sillä luonnonolosuhteet maatalouden harjoittamiselle ovat Suomessa epäedulliset verrattuna muihin jäsenmaihiin.

On tärkeää, että yhteisellä maatalouspolitiikalla vastataan myös ympäristöhaasteisiin.

On tärkeää, että toimintaedellytysten niin vaatiessa maataloutta on jatkossakin mahdollista tukea myös kansallisesti.

Suomen tavoitteena on, että tulevalla kaudella EU:n maatalouspolitiikan toimeenpanoa huomattavasti yksinkertaistetaan.

Uudet kohteet

Muuttoliikkeeseen vastaaminen

Turvapaikka- ja muuttoliikeasiat sekä ulkorajoja ja sisäistä turvallisuutta koskevat aloitteet kuuluvat nykyisen rahoituskehyksen otsakkeeseen 3 (*Turvallisuus ja kansalaisuus*). Tulevissa neuvotteluissa noussee esille sekä otsakkeen 3 vahvistaminen että tehokkaampi vastaaminen muuttoliikkeeseen muiden otsakkeiden puitteissa. Erityisen relevantteja ovat koheesiopolitiikan otsake 1 b) (*Taloudellinen, sosiaalinen ja alueellinen koheesio*) ja kehitysyhteistyön osalta otsake 4 (*Globaali Eurooppa*).

Komissio on rahoituskehyksen väliarvion tarkastelun yhteydessä esittänyt, että koheesiovaroja tulisi kohdentaa nykyistä enemmän muuttoliikkeen aiheuttamiin kustannuksiin.

Koheesiovaroista eniten hyötyvien jäsenvaltioiden joukossa on maita, jotka eivät ole vastaanottaneet turvapaikanhakijoita.

On perusteltua kohdentaa EU:n yhteisiä varoja muuttoliikkeen hallintaan pitkäjänteisesti.

Uusien rahoituskehysten tulee vastata tarpeeseen kattaa muuttoliikkeen aiheuttamia kustannuksia.

EU:n rahoituksen saamisen edellytykseksi tulee asettaa EU:n säädösten ja yhteisten päätösten täysimääräinen noudattaminen.

Uudessa rahoituskehyksessä koheesiovaroja tulisi kohdentaa nykyistä enemmän muuttoliikkeen aiheuttamiin kustannuksiin ottaen huomioon, että osa jäsenvaltioista on joutunut kantamaan merkittävän osan näistä kustannuksista.

Muuttoliikkeen perimmäisiin syihin vastaaminen on huomioitava paremmin EU:n kehityspolitiikassa.

On selvittävä, miten varmistetaan eri rahoitusvälineiden, toimijoiden ja toimien johdonmukainen koordinointi ja tehokas hallinto.

On Suomen etujen mukaista, että unionin ulkorajavalvontaa tuettaisiin nykyistä vahvemmin tulevilla rahoituskehyksissä.

Puolustusyhteistyö

Komissio esitti tiedonannossaan (”Euroopan puolustusalan toimintasuunnitelma”) EU-välineiden käyttöä unionin puolustusulottuvuuden vahvistamiseksi. Tavoitteena on puolustusrahaston perustaminen, joka rahoittaisi sekä puolustustutkimusta että suorituskyky-yhteistyötä. Osallistuminen rahastoon perustuisi vapaaehtoisuuteen.

Jo vuoden 2017 EU-budjetti sisältää 25 milj. euron rahoituksen puolustustutkimuksen valmistelutoimille. Komissio tavoitteena on kasvattaa rahoitusta niin, että kokonaissumma voisi olla yhteensä 90 milj. euroon vuoteen 2020 mennessä. Komissio aikoo ehdottaa 2020 jälkeen vuosittaista 500 milj. euron puolustustutkimusohjelmaa.

Suorituskyky-yhteistyöstä on käynnistymässä kartoitustutkimus. Tavoitteena on väline, jonka avulla osallistuvat jäsenvaltiot voisivat yhdessä kehittää ja hankkia suorituskykyä kustannustehokkaasti. Rahoitus toteutettaisiin yhdistämällä osallistuvien maiden kansallisia määrärahoja ja mahdollisesti täydennettäisiin EU-budjettivaroin. Alustavana tavoitteena on noin 5 miljardin euron rahoitus vuositasolla.

Suomi suhtautuu myönteisesti siihen, että lisätään EU-budjetin kautta puolustusyhteistyöhön kanavoitavan rahoituksen määrää.

Suomi kannattaa EU-rahoituksen (mukaan lukien EIP:n ja Euroopan strategisten investointien rahasto) laajempaa hyödyntämistä puolustussektorilla.

Suomi edellyttää riittävän rahoitustason varmistamista puolustustutkimukselle myös jatkossa.

III Omat varat ja maksualennukset

Mario Montin johtama omien varojen korkean tason ryhmä esittää harkittavaksi vaihtoehtoisia uusia omia varoja nykyisten perinteisten omien varojen ja bruttokansantuloon perustuvan oman varan rinnalle. Uudet omat varat, kuten energia- ja ympäristöverotukseen tai yhteisöveroon perustuvat, kytkeytyisivät suoraan EU:n tavoitteisiin ja eurooppalaisen lisäarvon käsitteeseen. Samalla ryhmä ehdottaa luopumista nykyisestä arvonnäisäveroon perustuvasta omasta varasta ja kaikista maksualennuksista.

Suomi on perinteisesti kannattanut kaikista maksualennuksista luopumista. Myös komissio on viitannut siihen, että Iso-Britannian ero luo mahdollisuuden luopua jäsenmaksualennuksista.

Todennäköisesti kaikista maksualennuksista luopuminen onnistuu vain, jos EU-menotasoa leikataan merkittävästi ja/tai EU:n menorakennetta muutetaan nykyisiä nettomaksajia suosivaan suuntaan.

Suomi suhtautuu avoimesti ja rakentavasti Montin työryhmän esittämiin ajatuksiin omien varojen järjestelmän kehittämisestä. Unionille ei kuitenkaan tule antaa suoraa verotusoikeutta.

EU:n omien varojen järjestelmän tulee tarjota riittävät ja vakaat resurssit EU:n toiminnan rahoittamiseksi.

Suomi kannattaa omien varojen järjestelmän yksinkertaistamista. Suomen tavoitteena on mahdollisimman läpinäkyvä, oikeudenmukainen ja hallinnollisesti kustannustehokas omien varojen järjestelmä.

Omien varojen järjestelmää ei tulisi muuttaa tavalla, joka lisäisi Suomen taakkaa.

Jäsenvaltioiden maksuaseman tulee olla kohtuullinen ja oikeudenmukainen. Siinä tulee huomioida jäsenvaltion taloustilanne.

EU-budjetin tulopuolen uudistaminen tulisi toteuttaa yhdessä menopuolen uudistamisen kanssa. Uudistukset tulisi toteuttaa seuraavaa rahoituskehyskautta varten ottaen huomioon myös Iso-Britannian EU-eron vaikutukset budjetin kokoon ja rakenteeseen.

Nykyisillä maksualennusjärjestelyillä on huomattava vaikutus Suomen maksujen määrään. Suomen ensisijaisena tavoitteena on maksualennuksista luopuminen.

Omien varojen uudistaminen tulisi toteuttaa ensisijaisesti nykyisiä omia varoja kehittämällä. Uusien mahdollisten omien varojen soveltuvuutta tulisi tarkastella verotuksen harmonisoinnin, maksutaakan jakautumisen, verotuksen tehokkuuden tai hallinnollisen taakan kautta.

LIITTEET

Asiasanat	Eurooppa-neuvosto, rahoituskehykset
Hoitaa	VM, VNK
Tiedoksi	EUE, LVM, MMM, OKM, OM, PLM, SM, STM, TEM, UM, VTV, YM